

Arrest

nr. 120 813 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn trad op 22 oktober 2005 in het huwelijk met een Belgisch onderdaan.

Op 7 november 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot vestiging, in functie van dit afgesloten huwelijk.

Op 28 januari 2008 verkrijgt de verzoekende partij een F-kaart.

Bij arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 26 februari 2013 wordt dit huwelijk nietig verklaard als zijnde een schijnhuwelijk.

Op 15 maart 2013, met kennisgeving op 29 mei 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing van intrekking

"(...) Betrokken vreemdeling verkreeg een inschrijving in het Belgische bevolkingsregister op basis van zijn Belgische echtgenote W. K. met wie hij huwde op 22/10/2005. Op 07/11/2005 diende hij een aanvraag vestiging in in functie van zijn Belgische echtgenote overeenkomstig met het toenmalige art 40 van de wet van 15.12.1980, Er werd hem een attest van immatriculatie afgeleverd. Hij ontving een identiteitskaart voor vreemdelingen op 09/05/2006 die op 28/01/2008 werd omgezet in een F kaart. Op 12/03/2009 werd de betrokkene na zijn herinschrijving in het bezit gesteld van een C kaart.

Het Hof van Beroep van Antwerpen bevestigde op 26/02/2013 (rolnummer 2012/AR/456) het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen van 30/11/2011 (A. R, nr 11/306/A) en vernietigt hiermee het huwelijk tussen Q. Y. en W. K. als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de internationale en Belgische orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met W. K., Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit boven genoemd vonnis en arrest.

Als gevolg van het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.(...)"

Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad gekend onder nummer 132 519.

Op 17 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit is de bestreden beslissing met reden:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie A. M. , Adviseur

wordt aan de genaamde O. , Y. geboren te Berkane op 29/12/1968 die de Marokkaanse nationaliteit heeft het bevel gegeven om ten laatste binnen de 15 dagen na de kennisname

29 mei 2013 (datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het {de} grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 eerste lid van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

REDEN VAN DE BESUSSING:

0 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Het wettig verblijf van betrokkene is verstreken . Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zijn recht op vestiging werd ingetrokken bij beslissing van 15/03/2013

0 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 26/02/2013 (rolnummer 2012/AR/456) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane W. K. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden.

0 In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980: de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van VIJF JAAR {maximum vijf jaar } indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene had volgens de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen (AR.nr 111306/A) en het Hof van Beroep van Antwerpen (2012/AR/456) niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de vrouw met wie hij huwde. Hij heeft bewust en met een frauduleuze intentie misbruik gemaakt van de Belgische procedures voor gezinshereniging. Het staat vast dat mijnheer gefraudeerd heeft teneinde zijn verblijfsrecht in België te bekomen. Zijn recht op vestiging werd ingetrokken wegens fraude bij beslissing van 15/03/2013.

Indien hij (zij) dit bevel niet opvolgt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij een middel aan dat gelijklopend is aan het middel dat zij heeft aangevoerd in het beroep tegen de intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekende partij gekend onder rolnummer 132 519.

Het middel luidt als volgt:

"Schending van:

- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980
- het zorgvuldigheidsbeginsel
- het recht van verdediging

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk...

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., *Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993*. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2, 67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker op grond van volgende motivering:
(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ er van uit gaat dat verzoeker op het nemen van de beslissing recht heeft op vestiging in het Rijk als familielid van een Burger van de Unie.

In dat geval kan er enkel een einde gesteld worden aan dit recht op verblijf van meer dan drie maanden of het duurzaam verblijf overeenkomstig de bepalingen van artikels 42quater en 42septies Vw

Artikel 42quater Vw. stelt:

(...)

Art. 42septies Vw. stelt:

(...)

Art. 42quater §1,4° Vw. verwijst uitdrukkelijk naar de situatie waarin het huwelijk tussen de vreemdelingen en de burger van de Unie vernietigd wordt, doch enkel wanneer dit plaatsvindt binnen een beperkte periode. In casu werd het huwelijk pas vernietigd na 8 jaar.

Art. 42quater §1, derde lid Vw. stelt daarenboven dat om in deze gevallen een einde te kunnen stellen aan het recht op verblijf steeds rekening moet gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De administratie heeft dus niet de verplichting om automatisch het recht op verblijf te beëindigen in het geval van een vernietiging van het huwelijk. Zij dient steeds na te gaan of dit in het concrete geval noodzakelijk is, en evenredig met het beoogde doel.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet of het onderzoek conform art. 42quater §1, derde lid Vw. werd uitgevoerd.

Art. 42 septies Vw. laat toe om een einde te stellen aan het recht op verblijf in het geval er sprake is van o.a. fraude die van doorslaggevend belang waren bij het bekomen het recht op verblijf.

Ook hier valt duidelijk uit de bewoordingen van het wetsartikel af te leiden dat er geen verplichting is om automatisch over te gaan tot een beëindiging van het recht op verblijf in geval van fraude.

Er dient dus uitdrukkelijk gemotiveerd te worden waarom de administratie in het concrete geval toch overgaat tot een beëindiging van het recht op verblijf.

Verzoeker had verblijfsrecht verworven voor de inwerkingtreding van de wet van 25 april 2007, doch dit is tevens van toepassing van verzoeker aangezien er sprake is van mogelijke fraude, hetgeen tevens voorzien werd in art. 45 Vw. (RvV 30 november 2011, nr. 71.122).

Het is echter alleen artikel 42septies Vw. en niet het beginsel "fraus omnia corrumpit" dat op zichzelf de wettelijke grondslag kan vormen voor een beslissing tot intrekking van het recht op vestiging. (RvV 28 oktober 2010, Rev.dr. etr. 2010, 548; L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, 2012, p. 237).

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsplicht aangezien deze niet gesteund is op de correcte juridische grondslag.

Het middel is emstig."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De kritiek van verzoeker bestaat eruit dat de intrekkingsbeslissing dd. 15.03.2013 juridisch onvoldoende zou zijn gemotiveerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou hebben nagelaten de belangenafweging te maken die wordt voorzien in art. 42quater Vreemdelingenwet. Er zou niet zijn verduidelijkt waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris ervoor heeft gekozen het verblijf fsrecht in te trekken.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij geen betrekking heeft op de bestredenbeslissing, maar wel op de intrekkingsbeslissing dd. 15.03.2013.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. Rv.St. 1993, z.p.).

Het eerste middel is onontvankelijk. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. Vooreerst wordt er opgemerkt dat bij arrest nummer 120 812 van 18 maart 2014 de zaak met rolnummer 132 519 werd geoordeeld:

"2.3. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de vreemdelingenwet voorziet dat de motivering afdoend dient te zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit", gemotiveerd dat het vestigingsrecht van de verzoekende partij wordt ingetrokken omdat zij dit recht verkreeg op basis van een huwelijk met een

Belgische onderdaan en dit huwelijk, op grond van de vaststelling dat het een schijnhuwelijk betreft, werd vernietigd door het bevoegde rechtscollege. Het feit dat de verzoekende partij een schijnhuwelijk heeft afgesloten wordt door haar niet betwist en de vernietiging van het huwelijk wordt door de verzoekende partij erkend. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Bovendien wijst de verzoekende partij in het middel op het bestaan van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Nu in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" kan verzoekende partij niet worden gevolgd in haar stelling dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet of onvoldoende is vermeld. Ook een algemeen rechtsbeginsel kan immers als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het feit dat de wetgever een artikel 42septies in de vreemdelingenwet heeft ingevoerd, zoals ook door verzoekende partij wordt aangehaald, dat bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Aangaande deze bepaling wordt in de memorie van toelichting gesteld dat "dit motief voor de beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit.'" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 76). Hieruit blijkt onmiskenbaar dat de wetgever in de gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te beëindigen en zich zelfs op dit algemeen rechtsbeginsel heeft gesteund om een wetsartikel in de vreemdelingenwet op te nemen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar enige bepaling van de vreemdelingenwet leidt in voorliggende zaak dan ook niet tot de vaststelling dat niet zou zijn voldaan aan de vereisten die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Daarnaast moet worden benadrukt dat artikel 42quater van de vreemdelingenwet bepaalt in welke gevallen verweerder het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is kan beëindigen. In voorliggende zaak heeft verweerder evenwel geen toepassing gemaakt van deze bepaling en verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat deze bepaling in casu van toepassing zou zijn. Verweerder heeft namelijk duidelijk aangegeven te zijn overgegaan tot de "intrekking" (ex tunc) van het vestigingsrecht van de verzoekende partij op basis van de vaststelling dat haar huwelijk met een Belgisch onderdaan werd vernietigd omdat het niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap (schijnhuwelijk) en niet tot de "beëindiging" (ex nunc) ervan op grond van één van de in artikel 42quater van de vreemdelingenwet opgesomde gronden. De beschouwingen van de verzoekende partij omtrent de beperkte termijn waarbinnen, op grond van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie kan worden beëindigd en het onderzoek dat in toepassing van artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet zou moeten gebeuren, zijn dan ook niet dienstig. Verzoekende partij verliest bij haar uiteenzetting trouwens evenzeer uit het oog dat de wetgever door het invoeren van een artikel 42septies in de vreemdelingenwet heeft aangegeven dat de tijdsbeperking en de andere beperkingen die in artikel 42quater zijn opgenomen geenszins spelen wanneer valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt, fraude werd gepleegd of ander onwettige middelen werden gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van enig recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie. Rekening houdende met het arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 26 februari 2013 staat het in casu vast dat verzoekende partij op frauduleuze wijze een verblijfsrecht verwierf.

Een schending van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 42quater en 42septies van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De redenering van de verwerende partij in de nota kan worden aangenomen.

Evenmin kan de verzoekende partij op dienstige wijze verwijzen naar artikel 45 van de vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing geen besluit tot uitzetting betreft.

Tot slot stelt de verwerende partij terecht dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden

genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Ook dit onderdeel is niet dienstig.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

Het middel is deels gericht tegen de beslissing die het voorwerp uitmaakt van voormeld arrest. Dezelfde motieven worden als hernomen beschouwd.

Voorts wordt er vastgesteld dat in casu de bestreden beslissing in toepassing van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, de juridische en feitelijke grondslag uitdrukkelijk vermeldt en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing begrijpt zodat doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De bestreden beslissing vermeldt de toepasselijke rechtsregels zijnde de artikelen 3, 7, 2° en 3° en 74/11, §1 van de vreemdelingenwet en legt duidelijk uit waarom de verzoekende partij fraude heeft gepleegd en de openbare orde heeft geschonden, met name door het aangaan van een schijnhuwelijk. De verzoekende partij betwist niet dat haar huwelijk om deze reden werd vernietigd door het hof van beroep te Antwerpen.

Voorts toont de verzoekende partij, rekening houdend met hetgeen hierboven is gesteld evenmin aan dat de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht, die de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411), is geschonden nu haar verblijfsrecht op goede gronden is ingetrokken door het plegen van een schijnhuwelijk terwijl het verblijfsrecht in functie van dit huwelijk was verkregen. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Voorts blijkt uit hoger geciteerde motieven van voormeld arrest dat de verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending van de rechten van verdediging kan aanvoeren.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan:

Schending van

- artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980

- artikel 8 Europees Verdrag tot bescherming rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980

- het zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 74/13 dat werd ingevoegd bij wet van 19.01.2012 en dat inwerking trad op 27.02.2012 stelt:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land »

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er enkel rekening werd gehouden met het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen dd. 26.02.2013 waarbij het huwelijk van verzoeker nietig werd verklaard.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat er rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk een gezinsleven had opgebouwd in de periode dat hij in België verbleef. Zo blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep waarop de bestreden beslissing is geschraagd, dat verzoeker reeds sinds 2006 een relatie heeft met N. H. (geboren te 's Gravenhage (Nederland) op 25.06.1985- OV (...)).

Op pagina 7 van het betreffende arrest valt te lezen dat bij een politiecontrole aangaande geluidsoverlast dd. 30.11.2007 verzoeker en zijn partner op hetzelfde adres werden aangetroffen om 00u30.

Op pagina 12 wordt de verklaring van N. dd. 14.08.2010 geciteerd. Hierin beschrijft zij op uitvoerige wijze de relatie die zij reeds sinds 2006 heeft opgebouwd met verzoeker. Tot op heden hebben zij nog steeds een relatie en wonen zij ook samen. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of er rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 Vw., de bestreden beslissing schendt zo minstens de motiveringsplicht. Het middels is ernstig."

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat niet werd gemotiveerd omtrent de relatie van verzoekende partij met mevr. H. N..

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en art. 8 EVRM, voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert in de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten berust op de vaststelling dat verzoekende partij langer dan toegelaten in het Rijk verblijft en fraude heeft gepleegd, onder verwijzing naar art. 7, eerste lid, 2° en 3° Vreemdelingenwet. Het inreisverbod van 5 jaar wordt eveneens gemotiveerd op basis van de gepleegde fraude, waarbij art. 74/11, § 1, derde lid Vreemdelingenwet wordt opgegeven als juridische grondslag.

De kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat niet werd gemotiveerd omtrent de relatie van verzoekende partij met mevr. H. N..

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en art. 8 EVRM, voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert in de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten berust op de vaststelling dat verzoekende partij langer dan toegelaten in het Rijk verblijft en fraude heeft gepleegd, onder verwijzing naar art. 7, eerste lid, 2° en 3° Vreemdelingenwet. Het inreisverbod van 5 jaar wordt eveneens gemotiveerd op basis van de gepleegde fraude, waarbij art. 74/11, § 1, derde lid Vreemdelingenwet wordt opgegeven als juridische grondslag.

De kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat niet werd gemotiveerd omtrent de relatie van verzoekende partij met mevr. H.N..

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en art. 8 EVRM, voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 febvari 2007, nr. 167.477).

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert in de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten berust op de vaststelling dat verzoekende partij langer dan toegelaten in het Rijk verblijft en fraude heeft gepleegd, onder verwijzing naar art. 7, eerste lid, 2° en 3° Vreemdelingenwet. Het inreisverbod van 5 jaar wordt eveneens gemotiveerd op basis van de gepleegde fraude, waarbij art. 74/11, § 1, derde lid Vreemdelingenwet wordt opgegeven als juridische grondslag."

2.2.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij de formele motivering zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet geschonden acht. Hetzelfde dient te worden vastgesteld voor het aanvoeren van de zorgvuldigheidsplicht. Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

Voorts wordt erop gewezen dat uit artikel 8 EVRM of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden afgeleid.

Artikel 74/13 bepaalt weliswaar dat er rekening moet gehouden worden met gezinsleven van de verzoekende partij maar de verzoekende partij betwist thans niet dat haar huwelijk is nietig verklaard en

dat haar huwelijk in functie waarvan zij haar verblijfsrecht verkreeg een schijnhuwelijk was. Evenwel, tijdens de procedure betreffende het al dan niet bestaan van een schijnhuwelijk betwistte de verzoekende partij dat haar huwelijk een schijnhuwelijk was. Hieruit kon de verwerende partij, ondanks het bestaan van een relatie met een andere vrouw, afleiden dat de verzoekende partij haar gezinsleven nog steeds situeerde bij de echtgenote en diende zij er niet vanuit te gaan dat het gezin van de verzoekende partij zou gelegen zijn bij een andere vrouw. Voorts wordt er vastgesteld dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze aantoonde, alleszins niet voor het nemen van de bestreden beslissing, dat zij met N. een beschermingswaardig gezin in de zin van artikel 8 EVRM vormt. Haar loutere bewering is niet onderbouwd met stukken of ernstige argumentatie. Een loutere vage verklaring van deze volstaat in casu zeker niet gelet op het schijnhuwelijk dat de verzoekende partij heeft afgesloten en in standgehouden tijdens de acht jaren waarvan nu wordt beweerd dat deze een instandhouding is van de relatie met N.

Bovendien, wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, wat in casu ontbreekt om te kunnen besluiten tot het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Zelfs indien de verzoekende partij met N. een gezin zou vormen – quod non – dan toont zij evenmin belang bij haar grief nu zij nalaat enige hinderpaal te geven waarom in dat geval het gezinsleven niet elders zou kunnen uitgeoefend worden, nu de opmerkingen in de nota over het gebrek aan verblijfsrecht van de partner N. niet worden weerlegd, ook niet hieromtrent gevraagd ter terechtzitting terwijl de verzoekende partij de mogelijkheid had hierop te repliceren onder de vorm van een synthesememorie. Geen enkel argument wordt aangevoerd waarom het “gezinsleven” in de mate dat het al bestaat niet in Marokko kan gevoerd worden. Artikel 8 van het EVRM garandeert niet een recht op keuze van de meest geschikte plaats om een familieleven te ontwikkelen (EHRM 15 november 2011, Margoum/België). De partner N. is van Nederlandse nationaliteit en de bestreden beslissing belet niet dat de verzoekende partij de vereiste aanvraag gezinshereniging om haar partner in Nederland te vervoegen indient vanuit haar herkomstland.

Bovendien toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de persoon met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt zij evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar “gezin” kan samenleven. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, T.Vreemd.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

2.4. Gelet op deze vaststelling dienen de opgeworpen excepties van de verwerende partij niet te worden beantwoord.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN